

billige, at Skatteskaalen standser saaledes, som den højtærede Minister har foreslaaet det.

Med Hensyn til, hvad Formue- og Indkomstskatten kan indbringe, er der jo opstaaet et Spørgsmaal om Skatteligningen og den Indtægt, som opgives af de forskellige Samfundsklasser. Jeg vil nu paa ingen Maade deltage i den almindelige Kritik af Landboernes Indtægtsansættelser, men det vilde forekomme mig rigtigt, om de mange Landboere, som sidder her i denne Sal, og som jo — navnlig de, der tilhører Regeringsfløjen — repræsenterer en saa stor Indflydelse overfor deres Standsfæller, hjalp til at faa disse til at forstaa, hvad det er, som bevirker, at der i Byerne opstaaar den Formodning, at Landboerne betaler for lidt i Indkomstskat. Disse Repræsentanter, som kender Byens Forhold, fordi de er herinde, og som kender Landets Forhold, fordi de hører til derude, burde hjælpe til at tilvejebringe Forstaaelse paa dette Punkt. Jeg ved, at mange gør det, men den ærede Ordfører for Venstre har en Tilbøjelighed til ikke at ville gøre det.

Forholdet er i Virkeligheden det, at Vurderingen af Goder, som ikke er udtrykt i en fast Løn, er forskellig paa Landet og i Byerne. Naar Landboeren vurderer sin Bolig i Penge, vurderer han den til et meget ringere Beløb, end Byboeren vurderer denne Bolig til; og naar han vurderer, hvad han har af Naturalier fra sin Gaard, vurderer han dem ogsaa ringere, bl. a. fordi han vurderer efter Produktionsomkostningerne eller den Pris, han kan faa derfor ved Salg, medens Byboeren nødvendigvis vurderer disse Goder efter, hvor meget han maa betale for dem. Landboerens Synspunkt i dette Spørgsmaal er berettiget — med Hensyn til Boligen tror jeg dog neppe, Synspunktet er berettiget —, men Byboerens Opfattelse er ogsaa i høj Grad forstaaelig. Den ærede Ordfører for Venstre, Hr. Jensen (Klejs), sagde i Gaar, at Gaardejerklassen her i Landet 1918 havde en Gennemsnitsindtægt af 4 400 Kr. Men man maa gøre sig klart, at det Liv og de Vilkaar, som findes med disse 4 400 Kr.s Indtægt, og det Liv og de Vilkaar, som 4 400 Kr.s Indtægt i Byerne giver, er to forskellige Liv. Derfor er det, man maa søge at naa til en Forstaaelse, saa at man ikke gensidig forkætrer hinanden i dette Spørgsmaal. Jeg vil virke blandt mine Venner, for at disse ikke forkætrer Landboerne i dette Spørgsmaal; men saa skal disse ogsaa yde deres Medvirkning til, at vi kan finde en fælles Vurdering.

Det, som man i Virkeligheden skal søge at naa, er en Vurdering, hvorved man paa

Indkomstskattens Grundlag, i Indkomstskattens Penge vurderer disse Liv lige og ikke forskelligt. Det er det, man skal naa til; men det er meget muligt, det ikke kan naas ved at kræve Selvangivelse — mange mener, at man ikke naar det mindste frem derved —, og at det heller ikke naas gennem en Bogføringspligt. Det er ogsaa meget tvivlsomt, om man kan paalægge Landboerne i den Tid, hvor de har deres grove Arbejde, tillige at skulle beskæftige sig med Bogføring. Det kunde ganske sikkert lige saa vel gøres, som man kunde paalægge de smaa Haandværkere Bogføringspligt; men man har maaske ogsaa ved at gøre dette forlangt for meget af disse. Derimod er det et Spørgsmaal, om man ikke kunde naa noget ved en Ændring af selve Ligningen. Ligningen er jo i høj Grad lokal; men da det er en Statsskat, det drejer sig om, kunde man maaske dog komme en Vej ud ved en ændret Ligning, saa at man kunde faa en ligelig Vurdering af det Liv og de Vilkaar, som Indtægterne udtrykker. I hvert Fald haaber jeg, det maa lykkes at bringe dette i højeste Grad pinlige Spørgsmaal ud af Verden gennem en god og solid Ordning.

Ogsaa et andet Spørgsmaal vilde jeg finde det nødvendigt ved denne Lejlighed at optage til Diskussion og Afgørelse, nemlig Spørgsmaalet om Beskatning af Forbrugsforeninger og Andelsselskaber. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale mig herom — det var i den gamle Rigsdagsbygning — og skal nu kun ganske kort sige, at efter min Opfattelse vil det være aldeles umuligt at behandle Andelsselskabers og Forbrugsforeningers Overskud efter Indkomstskattens Regler paa samme Maade, som man behandler en Købmandsforretnings Overskud. Hvad Forskellen er, vil Købmanden let kunne forstaa, hvis han gør følgende Tankeeksperiment: Hvis en Købmand ved Aarets Slutning opgør sit Overskud og saa siger: dette Overskud har været vel stort, jeg maa have taget for meget af mine Kunder, og nu vil jeg tilbagebetale dem noget deraf i Forhold til, hvad de har købt hos mig, vil han dog under ingen Omstændigheder mene, at han skulde betale Skat af det, som han derefter tilbagebetalte sine Kunder. Men det er i Virkeligheden det, som foregaar indenfor Andelsforeningerne, at de ved Aarets Slutning ser, at de har taget for meget af deres Kunder, og følgerlig betaler Overskuddet tilbage. Jeg har derfor altid været af den Opfattelse, at hvis man — teoretisk urigtigt — beskattede disse Institutioner efter Indkomstskattelovens Regler, vilde det kun bevirke, at